

Calçot IBATX

DESITJOS

“-I, com us vau conèixer l’avi i tu?”

Aquesta és la pregunta que m’ha fet la meva neta, i jo què li contesto? A veure, recordo aquell dia com si fos avui; però és una història tan llarga... A veure, clar! Això li contestaré!

“-Uf reina, és una història molt llarga!”

El que jo no m’esperava era la seva resposta:

“-Tranquil·la àvia, estic tot el dia a casa teva!”

No tinc més remei, li he d’explicar, i no em suposa cap problema, som-hi!

“-D’acord, doncs... asseu-te que en tenim per una bona estona princesa. Era un meravellós 10 de gener de 2020; jo tenia 17 anys i estava molt emocionada, ja que a Maspujols gairebé mai neva, només recordo 3 nevades: la del 2009, la Filomena del 2020 i la de fa 4 anys. Bé, doncs anava amb el meu germà gran a jugar amb la neu, a fer guerres de boles de neu, ninots de neu... Tot el que es fa quan neva. Doncs fixa’t, vam anar a l’ermita, perquè havíem quedat amb els nostres amics; i hi havia una altra colla d’amics, la de ton avi. No ens hi podíem apropar massa, ja que com t’he explicat moltes vegades hi havia la Covid; així i tot ens vam saludar de lluny encara que no ens coneguéssim, ja que no eren de Maspujols.

Vam estar una bona estona jugant cada colla amb els seus membres, fins que em van tirar una bola al cap i vaig caure al terra d’una manera molt, com t’ho puc dir, molt estranya; tan estranya que em vaig fer mal al colze, me’l vaig trencar. Com et pots imaginar la fantàstica idea de tirar una bola cap a nosaltres va ser del teu avi; això sí, que no se’n penedeixi ni tu el renyis, ja que si no ho hagués fet, no existiries ara, saps?”

Dit això ella va respondre:

“-Ostres, és veritat! No el renyo, tranquil·la àvia. Segueix si us plau!”

“-Clar preciosa, ara segueixo. Doncs bé, resulta que el maleït coronavirus va desaparèixer per un instant, l’instant que el teu avi es va apropar corrent a veure què em passava. Ell, tot i tenir 18 anys, no en tenia pas de cotxe, i l’única cosa que se li va ocórrer va ser trucar al 112. L’ambulància va venir en un tres i no res, i qui va pujar amb mi no va ser pas l’avi, sinó que va ser el meu pare, al qual havien trucat

els meus amics mentre l'avi Marc trucava al 112. Doncs bé, l'últim que em va dir el teu avi va ser: cuida't Gemma, ja et vindré a veure algun dia si tinc temps; i no donis pel sac!

Clar, a mi no em va fer gens de gràcia, de fet, vaig pensar, aquest tòtil que s'ha cregut? Em trenca el colze i es digna a dir-me això?

Així i tot tenia coses més importants en què pensar, com per exemple en dir-li al metge si em feia o no mal el colze mentre ell el movia. Resulta que només vaig haver de quedar-me una nit a l'hospital, però a causa del virus ni el pare ni la mare es van poder quedar amb mi.

L'endemà al matí em van donar l'alta, jo tenia el braç immobilitzat i anava plena de tranquil·litzants; per tant no sentia gairebé mal. Llavors vaig anar amb els meus amics i el meu germà, el tiet Òscar, a l'ermita; i saps qui hi havia? Hi havia l'avi! Que es veu que havia vingut caminant des d'Alforja, el seu poble, per veure si em trobava!

Des d'aquella tarda venia cada dia a cuidar-me i a estar amb mi, ens vam tornar amics inseparables; fins que vam adonar-nos que no volíem ser pas només amics; i ens ho vam confessar dues setmanes abans que comencés l'estiu, estàvem mirant les estrelles, que ja saps que a l'avi li agraden molt i en sap molt d'astronomia. Doncs bé, ell em va dir: Gemma, vull que algun dia estiguem tan units com el nord i l'Estrella Polar.

Jo li vaig respondre que per què no podíem estar-ho més, llavors ell em va besar als llavis. Des d'aquell dia hem estat sempre junts, des d'aquell dia els amics de l'avi i els meus també es van ajuntar.”

La meva neta em va respondre:

“-És una història molt bonica, però tinc moltíssima gana!”

Que es noti que és neta meva! Sempre amb un budell buit!

“-Clar Paula, ara l'avi està posant els plats a taula, l'anem a ajudar?”

“-Si àvia!”

I així va ser com 50 anys després em vaig adonar que aquell 10 de gener era el millor dia de la meva vida, i que el recordava amb tots els detalls. També em vaig adonar de com trobava a faltar el meu germà, el qual havia mort cinc anys després d'un accident de moto. Jo només demano una cosa: que la meva neta visqui una història d'amor sincera i la recordi com el seu avi i jo la recordem sempre.